

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJASTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNIA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 26. FEBRUARJA 1937.

ŠTEV. 24.

Španska vojna je verska vojna

V nagovoru, ki ga je imel sv. oče 14. septembra na španske begunce, je imenoval žrtve preganjanja, ki divja v tej nesrečni deželi, mučence.

BOLJŠEVIZEM JE NAJPREJ BOJ PROTI BOGU

Iz vsega nagovora je razvidno, da pojmuje Kristusov namestnik boljševizem bistveno in prvenstveno kot organiziran boj proti Bogu in Cerkvi. Zato tudi šteje papež boljševizem med te »razdiralne sile«, ki napadajo vero; zato je tudi zatrjeval, da povsod, kjer bijejo boj proti krščanstvu in kjer ogrožajo svobodo Cerkve, delajo za boljševizem.

TUDI SOCIALNO DELO BOLJŠEVIZMA JE PROTI BOGU

Ker je protiverska borba prav bistvo samo boljševizma, zato se tudi ne da ločiti od njegove gospodarske in socialne strani. Ako bi te dve strani boljševizma hoteli ločiti, bi samo zbegali množice z neko gospodarsko in socialno fато morgano in jih izročili sovražniku, ki se za svojo protiversko propagando poslužuje vseh sredstev brez najmanjšega pridržka. Taka taktika bi pripravljala pot nastajanju ljudskih front.

BOJ BELIH JE BOJ ZA VERO IN KULTURO

Iste misli so izražene v »Osservatore Romano« 12. decembra v članku, ki je vzbudil precej pozornosti. Tam je bilo znova poudarjeno, da je španska vojna po svojem bistvu »verska vojna«.

Vprašanje nevmešavanja je od tedaj stopilo pod nov vidik. V Španiji divja krvava borba med različnimi političnimi strankami ali med različnimi gospodarskimi in socialnimi nazori; vendar je v resnici mnogo več kakor to; namreč v eni najstarejših kulturnih dežel Evrope hočejo porušiti krščansko kulturo do njenih temeljev.

Vsi dopisniki, ki so v Španiji, to priznavajo in toledski kardinal je to ponovno povedal v izjavi katoliškemu tisku sredi decembra v Vatikanu; pravi, da je bilo v njegovi toledski nadškofiji porušenih 1000 cerkva, da je bilo uničenih brez števila del cerkvene umetnosti, da so iz njegove katedrale ukradli 62 mojstrov. »Niti en križ ni ostal nedotaknjen.«

Spričo take verske vojne, ki je istočasno vojna, ki hoče uničiti krščansko kulturo, so evropske velesile dolžne, da se vprašajo, ali se hočejo brigati za obrambo krščanske kulture, ki je kultura Evrope, ali ne! Napad svetovne revolucije na špansko kulturo je bistveno napad na kulturo ostale Evrope!

KAJ PA SOCIALNA STRAN PROBLEMA?

Ali hočemo s tem, ko trdimo, da gre tu za versko vojno, reči, da se ne smemo ozirati na socialno stran tega problema?

Na to je samo en odgovor, ki velja za Španijo kakor za boj proti boljševizmu sploh:

Namreč vsi tisti, ki se bore za krščanstvo, se bore istočasno v duhu krščanstva za pravo preosnovno družbe, gospodarskega življenja in vse kulture. Ta borba je vzvišena za ves svet. Brani pravično pridobljeno in zakonito upravljanje lastnino, enako podpira zahteve zatiranih stanov, posebno še delavskega.

KRŠČANSTVU JE DELAVEC BRAT —

Krščanska vera in krščansko gospodarstvo pa ne zahtevata samo, da je treba delavcu plačati, kar je zaslužil, ampak ga vpoštevati in z njim ravnati kakor z bratom v Kristusu. Socialne okrožnice so to jasno proglasile. Kardinal Gomá y Tomás je bil istih misli, ko je dejal: »Cerkev bo delala z vsemi silami na to, da se poraz anarhističnega marksizma ne bo izprevelgel v zatiranje proletariata.«

Naj se reče kar se hoče o nekem socialnem zlu v nekaterih katoliških deželah, toda trdno izpričano dejstvo je, da nikjer na svetu ni niti ene katoliške dežele, kjer bi se delavskim množicam tako slabo godilo kakor v Rusiji,

kjer z milijoni delavcev postopajo kakor s sužnji!

Jasno pa je tudi, da nobena vera in nobena filozofija ne more tako mogočno delovati za odrešenje proletariata kakor katoliška vera, katere geslo so besede Kristusove: »Kar storite enemu izmed mojih najmanjših, meni storite.«

VENI, VENI, EMANUEL!

(DR. TIHAMER TÓTH)

Na obrazu sedanosti vidimo nerazveseljive poteze: veliko zbežanost in negotovost. Negotovo je danes vse, iz dneva v dan se vse izpreminja.

Ta nestalnost je skoro že enaka duhovni in moralni anarhiji. Komaj kaka vrednota iz preteklosti nam je ostala neokrnjena, vse nam je sedanost izmaličila. Vse stare zamisli podirajo, postavljajo nove, nato pa še te podro. Poglejmo umetnost, glejmo etiko, estetiko, poglejmo filozofijo: povsod nepretrgana borba nasprotnih idej in mnenj, teorij in dejanj.

V mnogem smo mnogo napredovali. A zato nismo postali nič bolj srečni. Torej smo se morali nekje uračunati.

V MNOGEM SMO NAPREDOVALI

Te prve trditve, da je človeštvo napravilo ogromen napredek, ni treba dokazovati. To je jasno kot beli dan, to je pred nami. Saj to niti ni več napredovanje, temveč drvenje. Takšno drvenje, da se v možganih resno mislečih ljudi vzbujata bolesta vprašanja: Kam drvi ta svet? Kam gre človekova pot? Svet drvi kot železniški stroj brez zavore, kot splašen konj... Hitimo, drvimo v tehniki, toda kam?... Hitimo, drvimo v športu, toda kam?... Drvimo v tempu življenja, toda kam?...

Ali ste že kdaj stali opoldne pri odprtem oknu nad eno izmed najbolj prometnih cest svetovnega vele mesta? Kakšno nezasišano prerivanje in kričanje! Pešci in avtomobili, tramvaji in avtobusi, nekateri naprej, nekateri nazaj... vse leti... drvi... kam?... kam?...

Glej, novodobni človek je stopil na nikdar pričakovano pot, blazen napredek se je odprl pred njim; vrgel se je na svet in njegove skrivnosti, da si jih vse podvrže s poletom, ki mu slepi pogled... Toda... tu pride čista žalostni toda...

TODA NISMO POSTALI SREČNEJSI

Vse to drvenje, vse to brezmišelnost tekanje nas ni napravilo srečnejših. Vsako jutro nemirno odpiramo dnevnik: koliko škandalov in greha, koliko prevar in umorov, koliko zla in sovraštva, koliko siromašnih in lačnih!

Znanost in tehnika iz dneva v dan presenečata človeka z novimi izpopolnitvami; a če danes slišimo besedo napredek, se z grenkobo nasmehujemo: saj vidimo, da ni izuma, katerega bi človek razen v dobro ne znal uporabljati tudi v zlo. Ni izuma, kateri ne bi poleg sončnih imel tudi senčne strani. Kako je človek napredoval v zrakoplovstvu! V nekaj urah lahko zveže najbolj oddaljene dežele! A lahko tudi v nekaj urah uniči milijonska mesta. Moderni človek je svoje najhujše sovražnike, grozne kužne bolezni, ki so stoletja uničevale človeški rod, in najbolj strupene pline zaprl v steklenice, a ne zato, da bi človeštvo pred njimi obvaroval, temveč zato, da bi jih imel pri roki za strašne uničevalne vojne.

Glej, napredujemo, a ne k sreči in zadovoljstvu. Čudovito je naše znanje, kako dozorela naša tehnika, a vendar je danes ne more nihče več oboževati, saj vidimo, da je dvorezen meč: ne prinaša samo blagoslova, ampak tudi prekletstvo.

V brezmejni napredek zaupajoči človek je postal malodušen, zakaaj videl je, kako na vseh področjih življenja, tako na moralnem in socialnem kot na gospodarskem ugaša ena zvezda za drugo, a ne da bi izginalje v bližajoči se zarji. Pred nas stopa danes žalostna resnica, da živi na tej zemeljski obli človeški rod, kateri je za delo bolj pripravljen in zanj bolj marljiv, kakor je sploh kdaj bil, samo pred najvažnejšo nalogo stoji brez moči: svojem življenju ne zna dati primerne cilja in primerne vsebine. Za časa materialističnega svetovnega nazora je odjeknil po svetu klic: »mi hočemo na zemlji sreče, nebo prepuščamo vrabcem na strehi.« (Heine). Ta materialistični človek kmalu tudi na zemlji ne bo imel več obstanka: povsod samo sovraštvo, same revolucije. Ali ni to čudno: znanost in tehnika na višku, človeštvo pa na robu propada?

NEKJE SMO SE URAČUNALI

Danes že lahko rečemo, da so se možnosti tehnike stopnjevale do skrajnosti. Nekdanje pravljice so postale resnica: stekleni gradovi, mizica pogrni se, na gumb pritisneš pa dobiš, kar si poželes.

Toda — čudovito!... nerazumljivo! Poleg tehničnega napredka raste tudi socialna neenakopravnost in socialno nezadovoljstvo. V tem besnem tempu napredka smo končno že čisto pozabili na to, kar bi moralo biti središče vse kulture in vsega napredka, pozabili smo na človeka. Tehnika je zrastle človeku čez glavo.

Ko se pa vendar zavemo strašne resničnosti naše dobe in prestrašeni iščemo vzroka, nam pride na misel neki prizor iz časa po francoski revoluciji:

V bolnišnici je ležal težko bolan vojak. Vsak se je temu samo čudil, da ima še življenje v sebi.

— Prijatelj, mu reče bolniški duhovnik, slišal sem, kako težke rane imate.

— Častiti, vzdignite, prosim, nekoliko odejo z mojih prsi.

V duhovniku zledeni kri: manjkali sta obe roki.

— Sedaj jo pa vzdignite z nog...

Obe nogi sta bili odrezani...

— Kako vas obžalujem, pravi duhovnik.

— Ne, častiti, ne zaslužim sočutja. Samo to trpim, kar sem zaslužil. Nekoč sem šel s tovariši mimo znamenja, ki mu je revolucionarno uničevanje slučajno prižaneslo. Brž smo popadli križ, da ga uničimo. Jaz sem

bil najbolj vnet. S svojo sabljo sem zbil Kristusu roki in nogi, tako da je telo odletelo na tla. Komaj smo prispeli nazaj v tabor, so že zatrobili napad. Jaz sem bil med prvimi ranjenci. Napravili so z menoj to, kar vidite. Toda zahvalim Boga, da mi je tako odprl oči in da vidim, kako strašno je to, kar sem storil. Sedaj me je Bog že kaznoval za to; verujem, da bo na onem svetu z menoj milostljiv.

Ali ne opazimo strašne podobnosti z našim položajem?

Stoletja smo trgali iz svojih duš Kristusovo sliko, njegove roke, noge, trgali iz svojih duš ljubezen do nje. Sedaj se pa čudimo, da so naše roke in noge brez

moči, čudimo se, namesto da bi z ranjenecem rekli: Samo to trpimo, kar smo zaslužili. Zahvalimo se Bogu, da nam je odprl oči...

Samo da bi pravočasno spoznali to! Spoznali, da je za rešitev človeštva potreben še Nekdo. Da bi spoznali, da je tisti človek, ki je zviška padel v gnoj in se do vrata vanj zaril, a hitro skočil po vile in se ročno izkopal iz njega, bival samo v pravljicah, mi pa se moramo zateči po pomoč k njemu, k rojenemu Bogu, ki se imenuje Emanuel. (Matej 1, 23).

Ne bodimo malodušni, ne vdajamo se dvomom! Tisti pa, ki ve, da mu pomaga Emanuel, in ki ve, da je On večji kot svet, tisti vedro gleda v bodočnost, pred njim zopet zablestijo zvezde, ki so bile že ugasle.

Težave ljudske fronte

Ni še preteklo eno leto, odkar je v Franciji zmagovito nastopila vlada ljudske fronte, kot oznanjevalka pravice in socialne obnove. Levičarji po vsem svetu so v navdušenju drug drugega prehitevali in ustanavljali narodne ljudske fronte, ka-žoč na prve uspehe in sijaj nove francoske vlade. Tako je prišla tudi pri nas na vrsto neizogibna slovenska ljudska fronta, ki pa je žalostno propadla, ker ji ni od slovenskega katoliškega ljudstva nasedel nihče, razen nekaj vednih kompromisarjev, pa še ti so se osamljeni hitro nazaj potegnili.

Danes pa vse kaže, da je na to bujno rdeče cvetje padla huda slana. Zakaj?

Križev in težav ljudske fronte ni zakrivil njen gospodarski polom v deželi, kjer vlada. Vzrok njenih težav je, da tista roka, ki je to fronto zasnovala, hoče priti na svoj račun in izvesti, kar je mislila. Kominterni ni diktirala ljudske fronte Franciji in nato po vrsti vsem dru-

gim državam zato, da bi s tem pomagala urejevati socialni nered, ampak zato, ker jo je potrebovala kot prvi korak k revoluciji. Danes kominterni mirnodušno uprizarja proti vladi ljudske fronte stavke in zaseda tovarne. Od ljudske fronte pričakuje samo še zadnje usluge, namreč, da ne bo ovirala »ljudske« revolucije, in da bo predala vso oblast v roke čistokrvni vladi kominterne.

Komunisti pričakujejo, da bo gospoda, ki se je zbrala v ljudski fronti, vendar toliko prijazna, da bo to tudi storila. Kajti kominterni v najbolj buržujski državi ni mogla takoj sama nastopiti in jo čez noč spremeniti v »proletarsko« diktaturo.

Z drugimi metodami, a z enako neiskrenostjo je kominterni nastopala drugje. Tako je kominterni v Ameriki, plačana od kapitalistov, pošlene stavke z nemiri spremenila v male revolucije. Tu je popolnoma ustregla obenem sebi in kapitali-

stom: tekla je kri, kar je potrebno, da se ustvari primerno revolucionarno razpoloženje za komunistično revolucijo; policija pa je nemire in stavko zadušila, da je kapitalist lahko izsesaval delavce še naprej.

Za tako kominterni, kateri sedaj že malokdo zaupa, ker se njeno »socialno prizadevanje« vedno bolj razkriva, je bila ljudska fronta neobhodno potreben plašč. S to fronto je kominterni vsem, ki niso bili odločno načelno usmerjeni, na debelo natresla peska v oči.

Ljudska fronta pa se danes hočeš nočeš pod pestjo tistega, ki jo je poklical v življenje, zvija v neprestanih težavah. Če jo kominterni še potrebuje, bo pomiloščena, če pa ni več ne potrebna ne porabna, se bo kljub nežni mladosti morala od življenja posloviti.

Katoličanom pa je ljudska fronta pokazala, kako prav je imel papež, ko je svaril pred prijateljstvom s socialisti in komunisti; pokazala pa je tudi neizmerno naivnost in domišljavost tistih, ki so kljub vsemu hrepeneli po fronti in se ji s težkim srcem nazadnje le odpovedali.

MUČENIŠTVO DUHOVNIKOV V ŠPANIJI

Španski kolegij v Rimu je napravil seznam škofov in duhovnikov, ki so jih rdeči pobili v Španiji. Služilo jim je za podlago 200 pisem škofov in duhovnikov in pričevanje 188 škofov in duhovnikov, ki so pribežali v Rim.

Pred državljansko vojno je bilo v Španiji 60 škofov in nadškofov, 33.500 svetnih in 20.640 redovnih duhovnikov.

Po tej statistiki so rdeči pobili 11 škofov in 40 do 50 odstotkov duhovnikov v vsej Španiji, to je približno 16.000 ali še več. V nekaterih škofijah je odstotek pobitih še večji; dosega celo 80 odstotkov vseh duhovnikov v škofiji; v Malagi n. pr. je bilo ubitih 90 odstotkov duhovnikov.

Od 25.879 cerkvenih poslopij (cerkva, kapel, svetišč, semenišč in zavodov), ki so bila na španskem ozemlju, je bilo razrušenih več kot 18.000. Skupaj bi te stavbe že tvorile eno veliko mesto.

Po nekem novejšem poročilu so rdeči v mestu Cervera v Kataloniji umorili enega duhovnika in 94 katoliških dijakov, ker niso hoteli zasramovati Boga.

Mučeništvo se še vedno nadaljuje.

LENINOV RED

Boljševizem v Rusiji je vpeljal Leninov red in tako pogazil svoje prvotno pojmovanje, po katerem je odpravil vsa odlikovanja kot igrače buržujske ošabnosti. Tako zopet enkrat vidimo, kako boljševizem nevzdržno drvi nazaj v buržujstvo. Radovedni smo, kdo izmed nas bi si želel ta Leninov red.

Neki žurnalista Wisniewski je bil odlikovan z Leninovim redom zato, ker je napisal članek z naslovom: »Ob zid«, v katerem zahteva, da se morajo vsi Stalinovi nasprotniki najstrožje kaznovati in pobiti.

Leninov red torej danes dele preganjalcem in pobijalcem tistih, ki so bili najožji sodelavci Leninovi in pionirji boljševizma, pa si danes upajo še vedno misliti, kakor je mislil Lenin.

Mati, domovina, Bog ...

19. julija je v bojih na barcelonski univerzi drobec granate ramil akademika Fernanda. Padel je v roke rdečim, ki so jetnika odpeljali v vojaško bolnico. Komaj je ozdravel, so ga spravili na ladjo »Uruguay«, ki je bila zasidrana v barcelonskem pristanišču in je služila rdečim za ječo.

Popoldne dne 14. oktobra se je začel pred ljudskim sodiščem proces proti akademiku Fernandu. Zločin, zaradi katerega so ga obsodili na smrt, je bil v tem, da je branil Boga in Španijo in dajal navodila za revolucijo. Obsodba bi se morala izvršiti 16. oktobra zjutraj.

Ujetnik je imel srečo, da je mogel prejeti še svete zakramente. Nekaj ur pred smrtjo pa je pisal naslednji pismi staršem in sestri. Ta je tudi dobila dovoljenje, da se je smela udeležiti sodnega procesa. Pismi sta bili izročeni njegovim staršem po posredovanju italijanskega generalnega konzula. V zadnjem trenutku je bila izvršitev preložena. Po osmih dneh čakanja in težke negotovosti je bila vendar izvršena.

Barcelona, na krovu ladje »Uruguay«, 10. okt. 1936.

Ljubi starši! Preden boste dobili to pismo, boste že zvedeli obsodbo, ki jo je izreklo »ljudsko sodišče« nad menoj.

»Zločin«, katerega me dolžijo, je v tem, da sem hotel braniti Španijo in vero. Z veseljem in ponosom dam svoje življenje za Boga in Španijo. V teh dneh čutim bolj kot prej, da življenje ne pripada človeku samemu, ampak Bogu. Prosil sem Boga, naj se zgodi njegova volja. Hvaljen bodi Gospod, On naj kraljuje nad Španijo! Zagotavljam Vas, da so to najsrečnejši trenutki mojega življenja. Umiram s čisto vestjo za domovino in željno pričakujem trenutka, ko me Bog pokliče k sebi.

Ko boste dobili vest o moji smrti, ne bodite žalostni, ampak veseli. Bog tako hoče in Španija potrebuje moje krvi. Odpustite mi vse napake, kar sem jih zgrešil. Kakor ste se veselili ob mojem rojstvu in hvalili Boga, prav tako se sedaj veselite in mu bodite hvaležni, kajti tudi sedaj se bo izvršila Njegova sveta volja.

Zelo se Vam zahvaljujem za versko vzgojo, ki ste mi jo dali. Kajti samo tej vzgoji se imam zahvaliti, da morem umreti kot pravi kristjan. Mislite veliko na Boga in skrbite, da ga tudi moji bratje ne bodo nikdar pozabili. Bog daj, da bi vsi živel in umrli kot dobri kristjani.

Zadnji pozdrav Vam pošilja Vaš srčno vdani sin, ki v Bogu umira za Španijo.

Fernando.

Barcelona, na krovu ladje »Uruguay«, 15. okt. 1936.

Draga sestra!

Ko sem te videl 19. julija, nisem mislil, da sem Te videl zadnjikrat. Toda Bog je tako hotel. Njegova volja naj se zgodi!

Pomagal sem braniti vero in Španijo. Ponosen sem na to, da umrjem za Španijo in vero. Bogu sem iz srca hvaležen, da morem umreti kot pravi kristjan.

Ne vznemirjaj se zaradi moje smrti. Prav v teh dneh sem prosil Boga, naj naredi z menoj, kakor je njegova volja in kakor je zame najbolje. In njegova sveta volja in moja največja čast je, da smem z Bogom iti v smrt za Španijo. Ne misli, da Te bom popolnoma zapustil, ko se ločim s tega sveta: z drugega sveta Te bom varoval in Boga prosil, da Te bo čulval.

Odpusti mi, če sem Te kdaj razžalil. Jaz Ti nimam od svoje strani ničesar odpustiti; kdaj si mi kaj hudega storila? Bodi, prosim Te, vedno prav ljubezniva in prijazna do očeta in matere. Ved, da vse karkoli store, store zate. Tudi ne pozabi, da sem svojim staršem zelo hvaležen, da morem umreti za Španijo! Spominjaj se večkrat lepih časov, ki smo jih skupaj preživeli. Pričakujem, da boste starejši pomagali staršem vzgajati mlajše v pravem božjem strahu in ljubezni do svojega naroda.

Zadnji pozdrav Ti pošilja Tvoj brat, ki umira za Španijo.

Fernando.

Sestra piše:

Barcelona, 20. okt. 1936.

Dragi starši!

Hočem Vam podrobneje poročati, kako se je zgodilo s Fernandom. Ker Vam pošiljam pismo po nenavadni poti, lahko pišem čisto odkrito.

Fernando je bil 14. oktobra obsojen. Šla sva na stanovanje njegovega zagovornika in sva zvedela, da je obsojen na smrt. Navedli so proti njemu neverjetne in nesmiselne obdolžitve. Med sodno razpravo je bil čudovito miren. Zelo pogumno in odkrito je odgovarjal na vse. Bil je naravnost junaški. Med nekim odmorom je rekel svojemu zagovorniku: »Vso krivdo zvalite name, morda bo mogoče, da s tem rešim svoje tovariše.« Zagovornik, ki mu je bil postavljen ex offio, je bil vidno ganjen, a drugim ni potem nič rekel.

Obsodba naj bi se izvršila 16. t. m. ob šestih zjutraj. Fernando me je prosil po svojem zagovorniku za Vašo fotografijo in za svojo novo obleko, ker je hotel biti ob svoji smrti praznično oblečen. Bil je tako veder, da je tolažil celo svojega za-

govornika, ki je jokal, ker ga ni mogel rešiti.

Ob štirih popoldne sva se sešla v nekem motornem čolnu. Saj si lahko mislite, kako prisrčno sva se pri tej priložnosti pozdravila. Verjemi mi, ne morete si predstavljati, kako miren in brez skrbi je bil. Posebno, ko me je prosil, da naj Vam sporočim, kako zelo je srečen, da tako umrje. Devetnajst dni se je lahko pripravljaj na smrt. Priložnosti, da umrje tako pripravljen, ne bi nikdar več imel. Tudi ene solze ni bilo videti na njegovem obrazu. Hotel je tudi vedeti, kaj bomo storili z njegovim truplom, in je bil zelo vesel mojega odgovora. Če bi mogli, je prosil, naj bi položili na njegov grob zastavo in križ.

V nebesih bo za nas vse delal in vzpodbujal posebno svoje brate, naj kolikor mogoče dobro izpolnjujejo svojo nalogo (ti se bore na nacionalni fronti). Povedati jim moram, da je za Španijo dal vse. Zdaj morajo še oni vse storiti, kar je v njihovih močeh. Posebno me je prosil, naj sporočim njegovemu starejšemu bratu, da umira kot katoličan in kot Španec.

Pred svojo smrtjo se je spovedal in je mogel, hvaležen božji previdnosti, prejeti tudi še sveto obhajilo. Dal mi je pisma za Vas in za brate. Ko sva se ločila, mi je še rekel svoje zadnje besede, da je srečen in ponosen, da sme umreti.

Hočemo ga vsak dan priporočati ljubemu Bogu!

Marija.

Pogumen pričevavec v Mehiki

Rektor mehikanske nacionalne univerze, Don Luis Goerne, ki si je zaradi junaške brambe univerzitetni avtonomije nakopal sovraštvo revolucionarnih krogov, je v nekem govoru na dijaškem zborovanju izpovedal: »Jaz sem katoličan.« Ta izjava je vzbudila mogočno pritrjevanje dijaštva. Univerzitetni svet je rektorju z 40 glasovi proti 22 izrekel zaupnico.

Zavest katoliške enotnosti

Predsednik republike San Domingo je v pismu sv. očetu izrazil ogorčenje naroda nad preganjanjem španskih katoličanov. V znamenje protesta ne bodo praznovali »dneva neodvisnosti«.

Tiska se

KNJIGA
O
FILMU

Naša Pot XII.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).